

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja trispodna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 11.

V Ljubljani, v soboto 14. januarija 1888.

Letnik XVI.

Madjarski interpelaciji.

Ko je „Fremdenblatt“ dné 6. decembra objavil znani vojeviti članek, polnijo časniki svoje predale z raznimi resničnimi in izmišljenimi kombinacijami o vojski in miru. Čudna zmes verjetnih in neverjetnih poročil bega poslušne čitatelje. Naravna je torej in opravičena želja, da zvemo iz merodajnih ust pravo sliko mednarodnega položaja. V ogerskem državnem zboru, čegar članom ni treba čakati delegacij, ako hočejo presojevati vnanjo politiko naše države, prebrali ste se dve interpelaciji na vlado o razmerah med Avstrijo in Rusijo.

Bila sta rohneči Katon Perczel, član zmerne opozicije, in gibčni vodja skrajne levice, Helfy, ki sta stavila vladi kočljiva vprašanja, ultimatum na Rusijo. Celó v avstrijski delegaciji ne išče opozicija lavorik v takih vprašanjih, a ogerska levica je vzvišena nad take pomisleke. Helfy s svojo interpelacijo gotovo ni imel drugega namena, kakor da ministerstvo spravi v zadrego. Stvarnega odgovora na svoja vprašanja gotovo ni pričakoval. Še manj diplomatsko je vprašanje g. Perczela. Govoril je, kakor bi gromeli topovi, zvenele sablje, klopotala konjska kopita in žvižgale svinčenke iz pušk-repetirk.

Helfy bi rad vedel, je li vlada vprašala Rusijo, zakaj zbira armado na meji; Perczel je vprašal, ali je vlada pozvala Rusijo, da razoroži. Oba interpelanta sta torej zahtevala: Ako Rusija ne odgovori, kakor onadva želita, potem vé, kaj jo čaka, ker za interpelantoma stojé — poslanci skrajne levice ogerskega zbora.

Gledé bolgarskega vprašanja vpraša Helfy, ali se vlada še drži programa, kateri je odobril madjarski narod in ga razvil minister Tisza v seji dné 30. septembra 1886; Perczel pa je odločnejši ter hoče vedeti, bo li vlada zaprečila ruske spletke v Bolgariji.

Konečno vpraša Helfy, more li Avstriji računati na pomoč Nemčije in Italije, ako so brez-

vspešni vsi mirovni dogovori; Perczel pa ne potrebuje nobene pomoči, marveč zahteva, da gremo v Moskvo s spremstvom ali brez spremstva. To je meritorni del imenovanih interpelacij.

Ako površno pregledamo sedanji položaj, smešna se nam morajo zdeti vsa vprašanja gledé Bolgarije, Rusije in Nemčije. V Bolgariji imajo odločevati vse signatarne države in ne madjarski kričači. Gledé zveze z Nemčijo moramo vedno imeti pred očmi, da ste Avstrija in Nemčija dve neodvisni velesili, in da Avstrija gotovo ni sklenila zveze, ki bi ji nalagala le bremena in dolžnosti. Na Balkanu nima Nemčija nobenih koristi, kakor ne Avstrija v Alzaciji in Loreni. Ako pa trojna zveza med Avstrijo, Nemčijo in Italijo garantuje določbe frankobrodškega miru 1871, gotovo je garantovana tudi berlinska pogodba. In na to se opira doslej avstrijska vnanja politika. Po pogodbi je Avstrija zasela Bosno in Hercegovino brez določenega časa, in v Bolgariji nima nobena vnanja država izključljivega vpliva.

Zato so nepotrebna in neumestna vsa vprašanja o tej stvari. Ko bi n. pr. v angleški zbornici tak čudak stavil enaka vprašanja, smejali bi se mu poslanci; in ko bi vlada izjavila, da ne odgovarja na taka vprašanja, odobraval bi to izjavo vsa zbornica. Drugače seveda je v ogerski zbornici. Tu so nekateri možje kakor otroci, ki razbijejo svoje igračice, da vidijo, kaj je notri.

Ako Perczel želi, da odločno zahtevamo, da Rusija razoroži, je ta zahteva v sedanjih razmerah neumnost ali izzivanje. Vse države v Evropi se oborožujejo, tudi naša država ne zaostaja in je storila potrebne korake za obrambo dežele, zato more le neumnost ali pa neukrotljiva želja vojske in strašnih posledic siliti vlado na nevarni pot bojne politike.

Če hočejo ogerski skrajni levičarji vojsko, dobro, oborožé naj se od pête do glave in naj zdrobé kosaške čete. Ko bi Rusija od nas isto zahtevala, morali bi na čast in korist države zahtevo odločno od-

biti, ker gotovo smo Avstriji bolj udani, nego prijatelji starega Košuta.

Celó „N. Fr. Pr.“, ki navadno v zvezde kuje madjarsko politiško zrelost, smeši sedaj madjarske šoviniste ter končá dotični članek: „Rusija zahteva, da se varuje berlinska pogodba. To pravico mora imeti v najširšem pomenu, ki ga dopušča beseda. Avstrija se ji ne bo ustavljala, ker delavski stanovi želé mir, če se more obvarovati s častjo. Javno mnenje v Avstriji in Ogerski se ne smé presojevati po interpelacijah, ki bodo morda dramatikom dale povod, da poskušajo načrtati bojovite peteline, kakoršni so v klasičnih komedijah. Nam se studí tak šovinizem, in ko bi igralka dvornega gledišča po ulicah pela avstrijsko marselaiso, gotovo bi se ne navduševali, marveč se spomnili osode Francije. Prebivalstvo ne zahteva, da grof Kálnoky tira politiko, ki prija domišljiji, a se protivi razumu. Rusija našla bo v bolgarskem vprašanju ono uljudnost, ki se ne strinja z našim stališčem in je potrebna na korist miru“.

Deželni zbor kranjski.

(Trinajsta seja dne 13. januarija.)

(Konec.)

Pri posebni razpravi se sprejmeta §§ 1. in 2. brez premembe. Pri § 3. omenja poslanec Kavčič, da se tretji odstavek premalo ozira na velike občine, ker imajo male občine toliko zastopnikov, kakor velike. V ribniškem okraji bi imele n. pr. šestere občine, ki štejejo 4000 duš 6 zastopnikov, štiri občine z 10.000 prebivalci pa samo 4. Torej nasvetuje dostavek, da odpošljejo občine, ki štejejo čez 1000 prebivalcev v zdravstveni zastop poleg župana tudi županstvene člane.

Poslanec Stegnar pa v 4. odstavku popravi neko stilistično pomoto.

Poročevalec dr. Vošnjak pravi, da se za g. Kavčičev predlog v imenu odsekovem ne more izreči,

LISTEK.

Bilanca.

(Novoletna humoreska.)

Pred jednim tednom obiskal sem svojega dobrega prijatelja Bregarja, imovitnega trgovca.

Sprejel me je radostno. Iz oči mu je kar sršelo veselje — in sodeč po izpraznjenih steklenicah na mizi, ugledam, da je mojega prijatelja v to židano voljo spravila le božja kapljica.

Objemši me in plesaje krog mene, pojóč „slava!“, „živio!“ in „salve!“ posadí me za mizo, in že je lesketalo pred menoj rujno vince.

Uprši roki v bók, ustopi se pred me ter se jame srčno smejati.

Čudim se njegovemu obnašanju, in ker mu nisem hotel pokvariti veselega trenutja, popade še mene smeh — a vedel nisem zakaj.

In takó sva se smejala nekoliko časa jeden drugemu v obraz.

„Hehehe . . .“

„Hahaha . . .“

„Za Boga te prosim, čemu se neki smeješ?“ ogovorim ga konečno.

„A čemu se pa ti?“

„Jaz? Tebi se smejem.“

„Nu, to mi je všeč! . . .“

„Ti si pa danes res znamenito razpoložen.“

„To si mislim, a tudi vem zakaj!“

„Si li znabiti zadel srečko ali v loteriji?“

„Ej, kaj še!“

„Kako stavo torej?“

„Ne.“

„Ali je temu povod kak vesel prigodek v rodbini . . .“

„Se vé da.“

„Vesel? . . . He?“

„Takó je, prijatelj.“

„Nu, voščim ti . . . Umejem, brat bode imenovan ali je že ravnatelj pri . . .“

„Se ti meša? Brat ravnateljem . . . tri dni po sodnem dnevi!“

„I saj si vendar rekel, da je rodbinski prigodek . . .“

„Kaj mora ravno kako osebno povišanje biti? No, to pa moram povedati svoji soprogi.“

In krohota je odpré duri na hodbo ter kliče:

„Jerica, pojdi sem, in tudi ti Pepček.“

Na te besede prikaže se prijateljova soproga, okrogla mlada gospá, in Pepček, sedemnajstletni sin njen.

„Veš li, draga moja, kako nas je hotel obérati prijatelj moj?“

„Nu, gotovo ni mislil kaj hudega“, smeje se gospá Bregarjeva, podajaje mi malo svojo roko, kojoj sem prijateljsko stisnil.

„Veš kaj, voščil mi je gledé brata, da bode imenovan ravnateljem pri . . .“

„No, vse je še možno“, odvrne soproga njegova, ter ga nežno ploskne po ramenih.

„Nu, proč z norčevanjem. Dragi prijatelj, povedati ti moram, zakaj smo vsi takó ‚židane‘ volje.“

„V istini sem radoveden.“

„Pred vsem poglej natanko našega Pepčka. Kaj vidiš na njem?“

Pokrém z rameni, nevedé, kaj imam na njem pozorovati. Zaamenitega na njem ni bilo ničesa.

„Ne smel bi ga sicer hvaliti v oči“, nadaljuje prijatelj moj, — „a vendar toliko, kolikor je res. Pepček naš je korenjak. Vlani sem mu izročil svojo prodajalnico popolnem — in ugani, kaka je bila neki bilanca?“

„I kaj pa umejem o tem?“

„Prijatelj, — izborna! Čistega dohodka je celih 1887 goldinarjev av. v. Za naše malenkostne razmere je navedena svota v istini veličanska!“

20 t. m. v Asmaro. Ko je čul neguš, da je v tem oddelku tudi 500 neverških strelcev iz Kafle, ukazal je, naj se razpusté. „Krščansk knez sem“, je rekel, „in ne zahtevam, da bi mi v boji pomagali neverci.“

Izvirni dopisi.

Iz Ljubljane, 12. januarija. (Svečanost v semenišči.) Že od leta 1880, v katerem so bili napravili gg. bogoslovci ob godu milostnega ranjega knezoškofa Ivana Žlatousta primerno slavnostno besedo, ni bilo v ljubljanskem bogoslovju nikake večje svečanosti v tem ali drugem oziru. Zavoljo tega je pa bilo pripravljanje in zanimanje za slavnostni večer na čast sv. Očetu Leonu XIII. sedaj tem živahnejše, osobito še zavoljo tega, ker so hoteli pokazati gg. bogoslovci prav pri tej slovesni priliki, kakošen duh mora prevevati mlado srce za vse lepo in blago vnetega bogoslovca. In to, kar so nameravali, kar so z iskreno ljubeznijo že več dni netili v svojih za vero, dom in cesarja navdušenih prsih, pokazali so pri tem slavnostnem večeru v prav sijajni luči. Pisali so s to svečanostjo i sebi i vsem častitim poslušalcem v um in srce neizbrisljivo svedočbo, kako lepo se spaja in se mora spajati ljubezen do bogoslovskih véd, ter pravo cerkveno mišljenje z vsostransko naobraženostjo, z vsestranskim napredkom v hiši, „Virtuti et Musis“ posvečeni.

Proslavljala se je že Leonova zlata maša, kotlikor mogoče sijajno, v raznih družtvih in prostorih v prestolnici kranjske dežele. Se vé, da bogoslovci prešinjeni pravega duha, tudi najmanj niso hoteli zaostati v tem oziru za drugimi stanovi našega vernega slovenskega ljudstva.

Da odkrijejo slovenskemu občinstvu, osobito pa vzvišenemu svečeništvu svoja srca, goreča za duhovnega očeta Leona XIII., priredili so v to ime na večer 10. t. m. slavnostno besedo. Nekako radovednim, težkim in koprnečim srcem smo pričakovali ta svečani dan, nadjaje se najlepših sadov, najkrasnejših cvetic, katere pokladajo navdušeni, za Kristusov prapor pripravljajoči se mladeniči v dar svojemu duhovnemu očetu ob njegovi duhovni — zlati poroki. In ni nas varala prijetna nada. Slavnostni večer gg. bogoslovcev ljubljanskih je očaral nas vse. Že slavnostni prostor — obednica semeniška, danes v nenavadni praznični lepoti — nas je kar iznenadil. Brezštevilni zeleni nakiti, ter za papeževo svečanost primerni transparenti, krasili so obedične strani in njen obok. V ozadji na lepo ozaljšanem odru pak je stala vzvišena podoba svetega Očeta Leona XIII. Soba je bila z občinstvom kar prenapolnjena; kajti povabljeni so bili razven častite ljubljanske duhovščine tudi duhovniki z dežele in pa gojenci deškega semenišča Alojzijevišča.

Pričela se je slavnost ob 1/2 6. uri zvečer. Ko vstopijo premilostni knezoškof, zaigrata na glasovir dva gg. bogoslovca krasno ouverturo, kot uvod v nadaljne točke. Kompozicija ta, ne malo umetna, nas je zadovoljila tako, da smo smeli po vsej pravici z najlepšimi upi pričakovati daljnega vsprejeda. Druga točka, v vabilu zaznamovana prva, bil je nagovor v latinskem jeziku. — Vse drugo vršilo se je v slovenščini. — Nagovor ta bil je čvrst, krepak ter jedrnat. Nismo zapazili v njem onih puhlih izrazov, s katerimi se tolikrat in tolikrat obsiplje občinstvo pri raznih prilikah. Krepke besede, jedrnatih stavki, ter smel vzlet v mislih dičil ga je skozi in skozi. Reči smemo, mojsterski bil je sestavljen. Ni ravno lahko, z malim povedati veliko! Razpravljal je gosp. govornik trojno delovanje sv. Očeta Leona XIII., bogoslovcem vzornika. Slikal je Leona kot višjega duhovnika, višjega pastirja, razsvetljenega ter nezmotliverga učenika (summum sacerdotem pastorem supremum, infallibilem praeconem vaticanum). Ni torej čuda, da je bilo koncem govora veselo odobravanje. Kar očarala pa nas je druga vsprejeda točka „Leonova himna“ (P. H. Thielen — moški zbor), katero smo strmenjem ter navdušenjem stojé poslušali. Se vé, da čvrstemu petju ni nedostajalo konečne pohvale. Še so nam doneli krepki glasovi po ušesih, kar nas iznenadita gg. bogoslovca s tretjo točko „Il Pirata“ (V. Bellini — gosli spremlja klavir). Nismo vedeli, ali naj bi le prisluščkavali tej krasni kompoziciji, ali naj bi opazovali g. violinista, s kako spretnostjo izvablja strunam ljubke glasove. Mislim, da govorim iz srca vsemu navzočemu občinstvu, klicóč: izborno, izborno!

Biser, smelo trdim, vekovit biser, v slavnostnem venčku pak je stvarjala četrta točka: „Slavnostni govor“. Takih govorov se pač ne čuje veliko! Vzorna ponaša, prijeten glas, kratki ter jedrnatih stavki, delali so ves govor, rekel bi, živ izraz govornikovega uma ter njegovega srca. Snov govora bila je: a) papeštvo v obče, b) delovanje Leonovo, osobito ono, katero se razprostira na bogoslovne študije, in ono, s katerim se proslavlja slovanski rod. V prvem oddelku je nam kazal g. govornik vplivno moč papeštva na vse človeštvo, ter njega pospešujočo silo k občni ljudski blaginji, omiki in oliki. Živo nam je slikal g. govornik, kako so bili papeži, ali če bolj abstraktno govorim, sv. cerkev probuditelji raznih sedanjih vseučilišč, kako so se ravno pod blažilnim krilom sv. cerkve gojile véde in znanosti, slikarstvo in stvarstvo.

V drugem delu pa se nam je slikal Leon XIII. kot ljubitelj za duhovski stan pripravljajoče se mladine, kot gojitelj prave vzorne véde krščanske ter kot ljubitelj po širni zemlji razprostrtega rodu slovanskega. — Svoj govor, okrašen tu in tam z različnimi besedami in reki povzetimi iz sv. pisma, končal je gosp. govornik nekako tako-le: Leon XIII. nam je in nam bode vselej vzor. Ž njim se hočemo veseliti, ž njim se boriti. Živeti hočemo ž njim, umreti hočemo ž njim. Pri teh besedah zaorilo je burno odobravanje. (Konec prih.)

Iz Zagreba, 10. januarija. (Gunduličeva slavnost.) Evo Vam dopis iz hrvatske prestolnice! Pisal sem ga v nadi, da Vam boe dobro došel.

Dné 8. t. m. praznovala se je tu tristoletnica slavnega hrvatskega pesnika, Ivana Frajina Gundulića. Kdo pa je bil ta Gundulić?

Ivan Frajin Gundulić (Franjo zval se mu je oče, zato „Frajin“), rodil se je leta 1588 v slovanskih Atenah, v slavnem Dubrovniku. O njem se dalje prav za prav ne vé drugega, kakor da je bil svoj čas rektorom republik Dubrovniki. Zares je čudno, da o življenji tega pesnika ne vemo nič drugega. Seveda se mnogo piše in govori o njem, a to je vse temno in nejasno; više manj ti ljudje uganjujejo. Marsikaj bi se seveda dalo posneti iz njegovih del. — Njegovo najznamenitejše delo je pač epopeja njegova „Osman“. Ne spuščam se v daljno razpravo, temveč rečem samo to, da mi je vrlo žal, da je ta epopeja tako malo razširjena med nami Slovenci. Vsak slovenski umnik naj bi si ga preskrbel. (Priporočam zadnje izdanje prof. Broževo.) Gundulić znamenit ni samo za svoje rojake, temveč tudi za nas „Planince“.

Mnogo je pisal ta pesnik; on je uzoren. Pesni so mu z malo izjemo vse religiozne; jezik v njih čist in naroden. Toliko torej o njem. Kaj pa s svečanostjo? Kakor sem že rekel, prirejen je bil velik koncert v slavo pesniku in to v „Sokolovem domu“. Občinstva bilo je, da se je vse trlo. Videl si svečenika in uradnika; videl si književnika in častnika. V največji meri bilo je zastopano dijaštvo. Komaj smo čakali pričetka. Kar stopi na oder g. Mile Starčević, ter nam s krepkimi besedami govori „proslav“. („Živio!“ „Slava!“) Za njim stopi ponosno na oder dijaški zbor in zapoje „himno Gunduliću“. Za tem smo čuli hrvatske tamburaše. Slava jim! Krasno so igrali in „živio“-klici bili so burni. Še se pelo in igralo; potem bil je sijajni ples na največje veselje mladeži. Mi pa, kar nas je treznejših bilo, odšli smo proti domu zadovoljni. Gospóda slovenska: v slogi je spas!

Dnevne novice.

(Iz Celovca) dobili smo žalostno vest: Malo je upanja, a vendar še vedno upamo, da nam Bog ohrani našega prvoboritelja Einspielerja, ker si brez njega skoro misliti ne moremo slovenske Koroške; zato ga vsem rodoljubom iskreno priporočamo v molitev. Naši brezsrčni nasprotniki že težko čakajo Andrejeve smrti; štirikrat so že raznesli pe mestu vest: Einspieler je umrl; bila je do sedaj hvala Bogu vselej prezgodnja!

(Osepnice v Ljubljani.) Iz zdravniških krogov: Vsakemu je še dobro v spominu, kako stroge naredbe je lani izdajala vlada, oziroma mestni magistrat, da bi se preprečila nevarnost kolere. Tem bolj čudna se nam je dozdevala nekaka nedoslednost, ko razsaja sedaj v okolici in Ljubljani strašna bolezen — osepnice. Razkužuje se po starem kopitu; nerazkuženo perilo daje se pericam brez na-

voda, kako naj se razkužuje. Zastavnica, kjer se zastavlja obleka in stvari vsake baže, je odprta, akoravno je epidemija v mestu itd. — Dostavek vredništva: Izpustili smo ostale ostre besede, ker so nam došle „post festum“. Kakor ravnokar izvemo, je mestni magistrat včeraj ukazal zapreti znani zavod v špitalskih ulicah. Dalje je magistrat odpovedal „kolesarjem“ za epidemijske bolezni namenjeno dvorano v Trnovem in jo bo v kratkem pripravil za kozave bolnike; potrežbo bodo prevzele hčere krščanske ljubezni.

(Mesarska zadruga v Ljubljani) ustanovila se je včeraj; navzočih je bilo mnogo mesarjev ljubljanskih in iz okolice, kateri prodajajo v Ljubljani meso. Začasni predsednik zadruga, g. Fr. Štrukelj, pozdravil je zborovalce z daljšim govorom, v katerem je razlagal pravila mesarske zadruga in jih opominjal, naj se ne branijo postavnih določeb, nego naj izpolnujejo določila obrtne postave, ki bodo konečno mesarskim obrtnikom na veliko korist. Dalje naznani, da bode v prihodnje v prvi vrsti odločevala zadruga gledé mesarske obrti in le nji gre v prvi vrsti odločiti, kdo je sposoben izvrševati mesarsko obrt. Član zadruga mesarske mora po postavi biti vsak mesar, ki v ljubljanski klavnici kolje ali pa prodaja meso brez ozira na to, ali stanuje v Ljubljani ali v okolici. Veliki mesarji, kateri koljejo veliko klavno živino, imajo plačati vpisnine po 10 gl., manjši mesarji pa po 6 gl. Učenci, kateri se morajo načelnikstvu naznaniti, imajo učiti se najmanj tri leta, plačati pa brez ozira sprejemnine 5 gold., oprostnine pa 10 gold. in morajo prestati pred načelnikom zadruga preskušnjo. Pomočniki plačevali bodo v bolniško blagajnico od vsakega goldinarja po dva krajcarja, gospodarji pa po jeden krajcar. Načelnik g. Štrukelj se potem zahvali za začasno kot voditelju izročeno mu čast, pozove zborovalce, naj volijo novi odbor, ob enem izjavljajoč, da mesto načelnika nadalje več ne prevzame. Dosedanji podpredsednik g. Franc Slovša, naglašá velike zasluge g. Štrukelja za ustanovo zadruga ter predlaga, da se enoglasno izvoli načelnikom zadruga mesarske g. Franc Štrukelj; čemur vsi zborovalci enoglasno pritrdijo. Namestnikom je bil izvoljen gosp. Franc Slovša; odborniki gg.: Ivan Kopač, Jarnej Černe, Janez Černe in Josip Richter; namestniki gg. Ivan Počivalnik, Josip Strehar, Fr. Kunstel in J. Ahlin; kot obrtna gospodarja gg. Josip Črne in L. Slovša; v nadzorovalni odbor: K. Počivalnik in Franc Dolenc; v razsodni odbor v smislu pravil pa gg.: Franc Štrukelj (načelnik), Franc Slovša (namestnik), Janez Kopač, Jern. Črne, Janez Črne, Janez Richter in Janez Počivalnik. Zbor pomočnikov skliče se prihodnje dni. Tako je vendar pravilno ustanovljena mesarska zadruga v Ljubljani.

(Upokojenih vojaških dostojanstvenikov) ima Gradec prav lepo število. Nič manj nego 4 feldcajmajstri počivajo ondi na svojih lavorikah; feldmaršallajtenantov je 25, ki vživajo ondi „sad vročine, ran in žeje“; generalmajorjev pa 47. Upokojenih polkovnikov število znaša 94, ostalih gospodov častnikov pa — legijon! — V Mariboru živi v pokoji jeden feldmaršallajtenant in jeden generalmajor, v Celji pa jeden feldmaršallajtenant ter dva generalmajorja. Kakor vidite, tudi črna vojska se bo lahko za silo z generali preskrbela, če bo ravno treba!

(V Brežicah) izvoljen je bil županom 10. t. m. mnogoletni član ondašnjega občinskega zastopa g. Josip Gros, posestnik v Brežicah.

(Umrl) je grof Karol Josip Gleispach, stric sedanjega predsednika graškemu deželnemu sodišču, grofa Ivana Gleispacha, bivši prvi deželni glavlar na Štajerskem, 12. t. m. popoldne. Rajniki je bil c. kr. kamornik, tajni svetnik in član gosposke zbornice državnega zbora.

(Razpisana) je služba učitelja na jednorazrednici na Polici; plače 400 gl., doklade 30 gl. in stanovanje. Prošnje do 1. februarija.

(Živinski potni listi in zvedensko ogledovanje živali.) Občine smejo v smislu ministerskega ukaza z dné 22. julija 1882 št. 17.677 za živinske potne liste, oziroma dotične tiskovine le po 2 kr. odškodnine terjati. Ker pa mnogo občin s tem iz raznih vzrokov ni moglo stroškov za izdelovanje teh listov poravnati, zato so prosile, da bi se jim dovolilo takso 5 ali 10 kr. pobirati. Vsled teh prošenj je deželni zbor sklenil zakon o vpeljavi občinske takse za zvedensko ogledovanje vsake živali, predno se

